

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2023r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Przemysław Filipkowski

Sędziowie: SA Sławomir Machnio

SO (del.) Piotr Maksymowicz (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Turlej

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego G. R.

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2023r.

sprawy

P. T. (T.)

syna R. i E. z domu K.

urodzonego dnia (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk i z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesio nej przez obroń cę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 marca 202 3r., sygn. akt XII K 201/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1. uchyla rozstrzygnięcie z jego punktu III. (trzeciego) o karze łącznej pozbawienia wolności,*
- 2. uchyla rozstrzygnięcie z jego punktu IV. (czwartego) o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary łącznej pozbawienia wolności,*
- 3. odnośnierozstrzygnięćzawartychw jego punktach I. i II. (pierwszym i drugim): oskarżonego P. T. w ramach czynów zarzuconych mu w punktach 1. i 2. (pierwszym i drugim) aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że dnia 13 września 2022r. w W. w pobliżu Dworca PKP W. dokonał rozboju na osobie G. S. (1)wa R. w ten sposób, że posłużywszy się nożem poprzez przystawienie go pokrzywdzonemu do szyi i grożąc w ten sposób użyciem przemocy zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) wraz w kartą sim o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.600,00 zł, czym działał na jego szkodę, a bezpośrednio po tym w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy uderzając G. S. (2)niśława R. podłużnym kawałkiem drewna po różnych częściach ciała, bijąc pięściami po twarzy i kopiąc spowodował uraz głowy i uraz nadgarstka lewego, skutkujące*

rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni, to jest przestępstwa z art. 280 § 2 kk, za który na podstawie tego przepisu skazuje go oraz wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

4. zmienia rozstrzygnięcie zawarte w jego punkcie IX. (dziewiątym) w ten sposób, żena podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji obciąża Skarb Państwa;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63 §§ 1 i 5 kk na poczet wymierzonej w punkcie I.3. (pierwszym 3.) niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 16 września 2022r. (godz. 12:19) do dnia 29 listopada 2023r.;

IV. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. T. oraz na rzecz adwokat I. W. kwoty po 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście 00/100) złotych tytułem zwrotu nieopłaconych przez strony kosztów pomocy prawnej udzielonej – odpowiednio – oskarżonemu i oskarżycielowi posiłkowemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami w nim poniesionymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 256 / 23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 marca 2023r.

sygn. akt XII K 201/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel subsydiarny
oskarżyciel posiłkowy
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	alternatywnie co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że	

	pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	alternatywnie zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów	
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione	

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	W. Ż	P. T.	wygląd oskarżonego po osadzeniu w areszcie śledczym w dniu 17 września 2022r. oraz wygląd oskarżonego w 2015 roku	wydruki z systemu (...)	k. 575, 576
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	---	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów		
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	wydruki z systemu (...)(k. 575, 576)	strony nie kwestionowały miarodajności zdjęć znajdujących się w systemie (...), przedstawiających wizerunek oskarżonego po zatrzymaniu do bieżącej sprawy oraz w 2015 roku. Dowody te służyły do weryfikacji zarzutów dotyczących błędnego określenia koloru włosów P. T., jego ubioru oraz w mniejszym stopniu koloru oczu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>APELACJA OBROŃCY OSKARŻONEGO</p> <p>zarzuty naruszenia prawa procesowego:</p> <p>1. art. 7 kpk polegający na niezastosowaniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie w dowolność:</p> <p>a) poprzez uznanie, że zeznania pokrzywdzonego mogą stanowić wiarygodną podstawą do ustalenia przebiegu zdarzenia i sprawstwa oskarżonego, podczas gdy zeznania te obarczone są dużą dozą nieprecyzyjności (w zakresie opisania cech charakterystycznych sprawcy, którego początkowo opisał jako osobę o szarych włosach ubraną w fioletową bluzę i jeansy), ulegały zmianie i ewolucji w trakcie trwania postępowania (w pierwszych zez- naniach w dniu 14.09.2022r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

przebieg zdarzenia został opisany tak, jakby działo się ono w jednym miejscu: i zabór mienia, a następnie pobicie przy użyciu deski, ponadto pokrzywdzony uzupełnił zeznania o cechy charakterystyczne sprawcy dopiero po okazaniu wizerunku), a także były ze sobą wewnętrznie sprzeczne (w zeznaniach złożonych przed organem postępowania przygotowawczego z jednej strony twierdził, że sprawca po zabraniu telefonu uszedł bardzo mało - kilka metrów, aby później na pytania prowadzącego przesłuchania doprecyzować, że jednak przeszedł za sprawcą całą szerokość torów, co obrazuje mapa na k. 68), ulegały zmianie na skutek pytań organu ścigania (dopiero w ramach doprecyzowania zeznań na skutek pytań organu pokrzywdzony stwierdził, że jednak przeszedł za sprawcą całą szerokość torów), a także nielogiczne (w zakresie tego jak sprawca był w stanie z jednej strony przyłożyć mu nóż do gardła, zabrać telefon, schować te rzeczy do kieszeni i następnie jeszcze wziąć deskę, którą go pobił);

b) poprzez uznanie, że zeznania matki pokrzywdzonego A. R. uprawdopodobniają jego relację pokrzywdzonego, podczas gdy zeznania te złożone podczas rozprawy nie mogą stanowić podstawy ani do ustalenia stanu faktycznego, ani do ustalenia wiarygodności pokrzywdzonego, bowiem zostały złożone na rozprawie w dniu 31.01.2023r. tuż po zeznaniach pokrzywdzonego złożonych całkowicie w obecności świadka, co wpłynęło sugerująco na świadka chociażby w zakresie oceny zdolności pokrzywdzonego do odtworzenia zdarzeń w zakresie przebiegu zdarzenia i cech charakterystycznych sprawcy,

bowiem świadek jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego twierdziła, że G. często zapomina i miała wątpliwości, czy jest w stanie rozpoznać tego człowieka (protokół przesłuchania z 14.09.2022r. - k. 42 i n.), podczas gdy na rozprawie w dniu 31.01.2023r. powtórzyła za pokrzywdzonym, że syn, jeśli chodzi o poznawanie twarzy, ludzi, ma bardzo dobrą pamięć;

c) poprzez błędną interpretację i nieprzydanie odpowiedniego znaczenia twierdzeniom opinii sądowo-psychologicznej z 8.03.2023r., w tym opinii uzupełniającej z 14.03.2023r. w szczególności w zakresie twierdzenia biegłego, że zważywszy na wpływ czynników emocjonalnych, związanych przedmiotowym zdarzeniem - w interpretacji uzyskanych zeznań należy wziąć pod uwagę możliwość ograniczenia zdolności świadka do precyzyjnego rekonstruowania szczegółów opisywanych wydarzeń i dokonanie nadinterpretacji opinii, że nie dotyczy to jednak samego zdarzenia (punkt 1.1.1, 1.1.2 uzasadnienia), podczas gdy biegły w opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 14.03.2023r. wskazał wprost, że ograniczenia pokrzywdzonego dotyczą precyzyjnego rekonstruowania, a nie samego faktu rekonstrukcji zdarzenia, co należy interpretować w kontekście twierdzenia biegłego złożonego również podczas tej rozprawy, że upośledzenie pokrzywdzonego w zakresie przetwarzania bodźców wzrokowych obejmuje procesy spostrzegania i zapamiętywania, stąd siłą rzeczy w ocenie obrony opinia ta dyskwalifikuje zeznania pokrzywdzonego w zakresie tego, co niewątpliwie wymaga precyzji,

to jest w zakresie dokonania opisu cech charakterystycznych sprawcy (a i tak lakonicznie przedstawiony przez pokrzywdzonego opis sprawcy nie koresponduje z fizjonomią oskarżonego – oskarżony nie ma siwych włosów, czy zielonych oczu) i tym samym dyskwalifikują czynność okazania, podczas której pokrzywdzony wskazał P. T. jako tego, który rzekomo miał dokonać zarzucanego mu przestępstwa;

d) poprzez uznanie, że wskazanie przez pokrzywdzonego oskarżonego jako tego, który rzekomo miał dokonać zarzucanego mu przestępstwa podczas okazania w dniu 15.09.2022r. może przesądzać o uznaniu sprawstwa oskarżonego, podczas gdy czynność ta przeprowadzona została w sposób wadliwy (poprzez okazanie czarno-białych wizerunków) i nietransparentny, np. co do wskazania miejsca przeprowadzenia czynności (z protokołu wynika, że miała mieć miejsce w (...) W. V, a z zeznań pokrzywdzonego złożonych na rozprawie w dniu 31.01.2023r. wynika, że czynność odbyła się w jego miejscu zamieszkania), co poddaje w wątpliwość, czy czynność została przeprowadzona w sposób wyłączony od jakichkolwiek sugestii i wpływu na jej wynik;

e) nieprzydanie odpowiedniego znaczenia notatce st. sierż K. L. z 14.09.2022r. (k. 40), która zawiera więcej szczegółów w zakresie cech charakterystycznych sprawcy i przebiegu zdarzenia (w tej notatce po raz pierwszy pojawia się informacja, że pokrzywdzony po zaborze telefonu podążył za sprawcą przechodząc przez całą szerokość torów kolejowych), aniżeli zeznania pokrzywdzonego G. R. z tej daty;

f) uznanie, że zeznania st. post. B. K. są wiarygodne, podczas gdy w kontekście notatki urzędowej z dnia 13.09.2022r. budzą one wątpliwości co do sposobu wytypowania oskarżonego jako sprawcy przestępstwa, w szczególności, że biorąc pod uwagę, że samo zdarzenie miało miejsce 13.09.2022r. w godzinach wieczornych (22.00-23.00) oznaczałoby to, że wytypowanie sprawcy zajęło świadkowi niecałą godzinę, przy czym udało mu się ustalić dane rzekomego sprawcy, a nie ujawnił danych dwóch bezdomnych (którzy mieli wytypować oskarżonego jako sprawcę, którzy z tego tytułu powinni być świadkami w sprawie;

g) wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne, podczas gdy przedstawił on swoją hipotezę co do przebiegu zdarzenia, że napotkany przez niego prawdopodobnie obywatel Ukrainy próbował sprzedać mu ten telefon, a przedstawionej przez oskarżonego alternatywnej wersji wydarzeń na etapie postępowania sądowego nie udało się wykluczyć, a także sąd orzekający nie uwzględnił, że przy zatrzymaniu P. T., który miał prawo być zaskoczony tą czynnością nie zabezpieczono żadnych przedmiotów, które można byłoby powiązać z przedmiotowym zdarzeniem (ani noża, który miałby służyć do rozboju, ani zabranego telefonu, ani nawet ubrań, które odpowiadałyby opisowi dokonemu przez pokrzywdzonego);

2. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i uznanie oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów, mimo że

	<p>pozostają nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego;</p> <p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych:</p> <p>3. polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że sprawca czynu zarzucanego w punkcie 2. kopnął pokrzywdzonego w brzuch, podczas gdy pokrzywdzony podczas zeznań złożonych na rozprawie w dniu 31.01.2023r. wskazał, że sprawca usiłował kopnąć mnie również w brzuch, ale nie trafił</p>	
<p>zarzut naruszenia prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 280 § 2 kk poprzez błędne jego zastosowanie, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania pokrzywdzonego G. R. nie mogą przesadzać o tym, że sprawca podczas zarzucanego przestępstwa użył przedmiotu niebezpiecznego (tj. noża), bowiem zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonego złożonymi na rozprawie w dniu 31.01.2023r. pokrzywdzony nie widział ostrza noża, a jedynie trzonek; • art. 11 kk poprzez jego niezastosowanie skutkujące skazaniem oskarżonego za popełnienie dwóch odrębnych czynów, podczas gdy sprawca dokonał jednego czynu, który ewentualnie wyczerpywał znamiona dwóch przepisów ustawy karnej. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>zarzut rażącej niewspółmierności kary za popełnione przestępstwa, która jest</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>	

<p>nieadekwatna do stopnia zawińnienia oskarżonego, społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, ani nie realizuje potrzeby społecznego oddziaływania kary, a ponadto niedostatecznie uwzględnia okoliczności łagodzące w postaci okoliczności towarzyszących popełnieniu przestępstwa</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należało zauważyć, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnych uchybień określonych w art. 439 § 1 kpk, których wystąpienie obligowałoby sąd odwoławczy do uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów, a także wpływu uchybienia na treść orzeczenia.</p> <p>Z zarzutów sformułowanych przez obrońcę oskarżonego częściowo zasadny okazał się tylko zarzut naruszenia prawa materialnego, a jego uwzględnienie pociągnęło za sobą modyfikację orzeczenia dotyczącego wymiaru kary.</p> <p>W ramach zarzutu z tzw. pierwszej przesłanki odwoławczej (art. 438 pkt 1) kpk) obrońca kwestionowała przypisanie oskarżonemu zbrodni rozboju podnosząc, że pokrzywdzony na rozprawie dnia 31.01.2023r. podał, że nie widział ostrza noża, a jedynie trzonek (że zeznania G. R. nie mogą przesądzać, że sprawca podczas zdarzenia użył przedmiotu niebezpiecznego). Wskazać należało, że zarzut ten – niezależnie od przywołanej podstawy – dotyczył w istocie</p>		

oceny dowodów (o czym będzie szeroko mowa w dalszej części uzasadnienia). Jako zarzut obrazy prawa materialnego byłby trafny jedynie wtedy, gdyby sąd przypisał oskarżonemu dokonanie rozboju kwalifikowanego nie ustalając wcześniej, że sprawca posłużył się nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem. Tymczasem sąd meriti jednoznacznie przyjął (str. 1. uzasadnienia), iż napastnik użył noża. Tym samym nie mogło być mowy o nieprawidłowej subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod normę prawa.

Mimo ułomnej konstrukcji oraz braku szerszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny podzielił zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie obejmującym przypisanie oskarżonemu dwóch odrębnych przestępstw: zbrodni rozboju (art. 280 § 2 kk) i występku spowodowania lekkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 157 § 2 kk). Sąd Okręgowy przyjął (str. 2 uzasadnienia), że oskarżony po raz drugi zaatakował G. R. (użył wobec niego przemocy), gdy ten poprosił o oddanie telefonu. P. T. początkowo wyzywał pokrzywdzonego, a ponieważ ten nie odchodził chwycił z ziemi deskę i kilkakrotnie uderzył nią Grzegorza R., jak też uderzał go pięścią w twarz. Postępując w ten sposób spowodował uraz głowy i uraz nadgarstka lewego, skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni. Sąd I instancji niestety pominął, że kodeks karny odrębnie, w art. 281 kk penalizuje zachowanie sprawcy, który w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, używa przemocy wobec osoby lub grozi natychmiastowym jej użyciem albo doprowadza człowieka do stanu nieprzytomności

lub bezbronności. Występek ten zagrożony jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, czyli wyraźnie surowiej od czynu z art. 157 § 2 kk (maksymalna sankcja: 2 lata pozbawienia wolności). Zatem – wobec zaskarżenia wyroku wyłącznie na korzyść – wydawać by się mogło, że rozważania o ewentualnej zasadności przypisania P. T. również kradzieży rozbójniczej były niedopuszczalne. Rzecz jednak w tym, że w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że ten sam sprawca, który dokonał rozboju (w typie podstawowym, uprzywilejowanym lub kwalifikowanym), a który następnie działa w celu utrzymania się w posiadaniu w ten sposób uzyskanego mienia, może ponieść odpowiedzialność zarówno za rozbój, jak i za kradzież rozbójniczą, o ile każdy z tych czynów będzie wymierzony w inne osoby pokrzywdzone. Ilekróć jednak zachodzi tożsamość pokrzywdzonego rozbojem i kradzieżą rozbójniczą, odpowiedzialność za przestępstwo z art. 281 kk zostaje wyeliminowana wskutek przyjęcia pomijalnego zbiegu przepisów (np. wyrok SN z dnia 28.09.1973r., II KR 123/73, OSNKW 1974/2/30; wyrok SN z dnia 28.11.1990r., II KR 97/90, OSNKW 1991/7-9/40; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30.03.2022r., II AKa 49/21, Lex nr 3390499; wyrok SA w Warszawie z dnia 17.12.2020r., II AKa 191/20, Lex nr 3112838).

Finalnie wobec stwierdzenia tożsamości pokrzywdzonego zbrodnią rozboju oraz występku kradzieży rozbójniczej (był nim G. R.) należało uznać, że odpowiedzialność za przestępstwo z art. 281 kk została wyeliminowana na skutek przyjęcia pomijalnego zbiegu przepisów. Redukcja wielości ocen nastąpiła tu w myśl

zasady *lex consumens derogat legi consumptae*, bowiem zawartość przepisu konsumowanego, pomimo, iż nie powiela znamion przepisu konsumującego, mieści się w jego merytorycznej zawartości. Odrębnie należało się zastanowić, w jaki sposób przyjęcie koncepcji czynu współukaranego następczego (która jest wyłącznie dorobkiem doktryny i orzecznictwa, a nie wynikiem zastosowaniem konkretnego przepisu ustawy karnej) należy odzwierciedlić w treści orzeczenia (zwłaszcza w sytuacji zarzucenia w akcie oskarżenia czynu współukaranego i jego przypisania wyrokiem sądu I instancji). Nie sposób zgodzić się z poglądem, że w przypadku przyjęcia czynu współukaranego, sąd uniewinnia oskarżonego od jego dokonania, względnie umarza postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 11) kpk (w tym kierunku Sąd Apelacyjny w B. w wyroku z dnia 11.06.2002r., II AKa 109/02, OSA 2003/4/34). Pogląd ten opiera się na błędnej koncepcji, że w odniesieniu do przestępstwa współukaranego należy podjąć odrębną decyzję procesową. W rzeczywistości w grę wchodzi jedynie czyn współukarany w ramach przyjętej prawnej jedności przestępstwa, a powinnością sądu jest tylko uzupełnienie w wyroku opisu czynu będącego podstawą skazania o znamiona przestępstwa współukaranego (por. A. Marek, P. Gensikowski, Konstrukcja czynów współukaranych i jej implikacje praktyczne, Prok. i Pr. 2004/10).

Wobec powyższych rozważań Sąd Apelacyjny dokonał korekty zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz o zaliczeniu na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia

wolności (**punkty I.1.-2. wyroku Sądu Apelacyjnego**), a następnie (**punkt I.3. wyroku Sądu Apelacyjnego**) przypisał oskarżonemu P. T. dokonanie przestępstwa z art. 280 § 2 kk, którego opis uzupełnił o znamiona czynu współukaranego następczego.

Za tak opisany czyn wymierzona została oskarżonemu nowa kara 5 lat pozbawienia wolności. Kara ta jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu, stopnia winy oskarżonego oraz uwzględnia cele prewencji indywidualnej i generalnej. obrońca oskarżonego – co zrozumiale kwestionując wymiar kar wymierzonych wyrokiem sądu I instancji – trafnie wypunktowała niezasadność przyjęcia jako okoliczność obciążającą niepełnosprawności pokrzywdzonego. Nie ma podstaw do przyjmowania, że oskarżony z premedytacją typował osoby niepełnosprawne na swoje ofiary, a u pokrzywdzonego zasadniczo nie widać zewnętrznych oznak wrodzonego schorzenia. P. T. jest osoba kilkakrotnie karaną, ale uwzględniając jego wiek (ponad 40 lat) uprzednia karalność nie powinna być uznawana za okoliczność przemawiającą za wymierzeniem surowszej kary. P. T. (por. k. 578-579) jest osobą tylko trzykrotnie karaną: za czyn z art. 191 § 1 kk dokonany w 2005 roku, oszustwo kredytowe dokonane w 2013 roku i czyn z art. 62 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (jako wypadek mniejszej wagi) z 2021 roku. Nie są to czyny o dużym ciężarze gatunkowym, a dwa z nich zostały popełnione przed 10-ma i więcej laty. Jednocześnie nie sposób uznać, aby próba odzyskania przez pokrzywdzonego

utraconego chwilę wcześniej mienia miała stanowić dla sprawcy rozboju jakąkolwiek okoliczność łagodzącą (postanowienie SN z dnia 14.07.2021r., II KK 220/20, Lex nr 3391091), bowiem spowodowała u niego kolejne zachowanie agresywne. Sąd Okręgowy zarazem trafnie zwrócił uwagę, na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz okoliczności jego popełnienia (nocna pora, odludne miejsce).

Podstawowe zarzuty apelacji obrońcy dotyczyły obrazy przepisów postępowania (art. 438 pkt 2) kpk), która skutkowałą błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3) kpk) poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Obrońca z różnym nasileniem kwestionowała zarówno przyjęty przez Sąd meriti przebieg zdarzenia, ale przede wszystkim prawidłowość rozpoznania P. T. jako sprawcy rozboju.

Zarzuty te – mimo obszerności – nie zostały uznane przez Sąd Apelacyjny za zasadne.

Zarzut z punktu 1.a) dotyczył dokonanej przez sąd meriti oceny zeznań złożonych przez pokrzywdzonego. Obrońca zwracała uwagę na brak logiki oraz ich nieprecyzyjność. Rzeczywiście lektura pierwszych zeznań złożonych w dniu 14.09.2022r. naprowadzała na wniosek, że całe zdarzenie (zabór mienia i pobicie) zaistniało w jednym miejscu, przy ul. (...) (to jest po północnej stronie torów kolejowych Dworca PKP W.). Jednak – do czego zresztą nawiązuje autorka apelacji w punkcie 1.e) – G. R. roz-

mawiając z policjantem przedstawił przebieg zdarzenia ujawniając, że po zaborze telefonu podążył za sprawcą przechodząc przez całą szerokość torów. Nie sposób zatem przyjąć by okoliczność ta została przez pokrzywdzonego następnie wymyślona. A pamiętać przecież trzeba, że w lokalizacji wynikającej z zeznań pokrzywdzonego ujawniono podłużny kawałek drewna o wyglądzie opisywanym przez G. R.. W aspekcie wyglądu zewnętrznego: pokrzywdzony kolor bluzy, w którą był ubrany napastnik określał jako bordowy lub fioletowy. Są to kolory zbliżone do siebie, a pamiętać trzeba, że do zdarzenia doszło w godzinach nocnych, przy oświetleniu sztucznym (lampy uliczne). Nadto na zdjęciu wykonanym w jednostce penitencjarnej po osadzeniu (k. 576) P. T. ubrany jest w bluzę z kapturem o podobnym kolorze. Podobnie odnieść się należy do zagadnień koloru włosów. Pokrzywdzony określał je jako szare lub siwe. Oskarżony na zdjęciach (również tym z 2015 roku – k. 575) ma bardzo krótkie włosy, które właśnie można określić mianem szarych lub siwych. Depozycji świadka nie deprecjonuje to, że relacja jest uzupełniana na skutek pytań osoby prowadzącej czynność. Przeciwnie, taki sposób przesłuchania zgodny jest z art. 171 § 1 kpk. Skoro w miejscu opisywanym przez pokrzywdzonego (po południowej stronie torów) funkcjonariusze ujawnili drewniany kij, to dowolną spekulacją jest teza jakoby ten element zdarzenia został wymyślony przez pokrzywdzonego. Skoro Sąd I instancji ustalił, że zdarzenie miało dwa etapy w dwóch miejscach, to zupełnie pozbawiony podstaw jest zarzut braku logiki w zeznaniach G. R. o napastniku, który jednocześnie przykłada nóż do gardła, zabiera

telefon, chowa nóż i telefon do kieszeni, a następnie bierze deskę. Z perspektywy postronnego obserwatora nieracjonalne mogło się wydawać zachowanie pokrzywdzonego, który udał się w swego rodzaju pościg za agresorem uzbrojonym w nóż, ale tłumaczyć to można wzburzeniem chwili, wydzielającą się adrenaliną, jak i tym, że był to przedmiot dla pokrzywdzonego ważny już chociażby z powodu konieczności spłacania rat za sprzęt.

Protokół rozprawy z dnia 31.01.2023r. nie wskazuje, czy A. R. była obecna na sali podczas składania zeznań przez syna. Gdyby tak było, doszłoby do naruszenia art. 371 §§ 1-2 kpk. Jednak /w kontekście zarzutu z punktu 1.b)/ wskazać trzeba, iż sąd a quo bazował przede wszystkim na zeznaniach A. R. z postępowania przygotowawczego (k. 42-43) – świadek wówczas przekazała, czego dowiedziała się od syna po jego powrocie do domu. Podkreślić trzeba, że G. R. na gorąco zrelacjonował matce co się stało, że został napadnięty przez napastnika z nożem, okradziony oraz pobity. Spostrzeżenia świadka, że syn często zapomina nie znalazło potwierdzenia w opinii biegłego psychologa, jak też nie sposób go utożsamiać z przyjęciem, że u G. R. występują deficyty tzw. pamięci świeżej.

Zarzut w punkcie 1.c) skarżąca zbudowała na wrywkowej analizie opinii biegłego psychologa T. G.. Biegły brał udział w przesłuchaniu pokrzywdzonego w toku śledztwa w dniu 15.09.2022r. i na rozprawie dnia 31.01.2023r. Biegły złożył dwie opinie pisemne, jak też uzupełniająco opiniował ustnie na rozprawie dnia 14.03.2023r.

(k. 396v-397). Biegły dysponował szerokimi informacjami na temat stanu zdrowia pokrzywdzonego (w tym występującego u niego zespołu (...)) oraz jego społecznego funkcjonowania. Biegły podał, że przetwarzanie bodźców wzrokowych obejmuje również procesy spostrzegania i zapamiętywania, ale wcześniej zaopiniował, iż deficyty funkcjonowania analizatora wzrokowego są związane z obniżonym poziomem koordynacji wzrokowo-ruchowej, co przekłada się na wolniejsze tempo wykonywania zadań, które angażują postrzeganie i przetwarzanie bodźców wzrokowych. Z samego faktu, że biegły wskazuje na ograniczenia pokrzywdzonego precyzyjnego rekonstruowania szczegółów nie sposób wywodzić jego niezdolności do zapamiętania oraz odtworzenia wyglądu napastnika i jego późniejszego rozpoznania. Warto zwrócić uwagę, że podczas drugiego przesłuchania pokrzywdzony bardzo precyzyjnie (zanim okazano mu ten przedmiot) opisał wygląd deski / kija, którą był uderzany zwracając uwagi m. in. na takie szczegóły jak wystające gwoździe czy odmierne cechy zakończeń. Wyżej już wskazano, że różnice dotyczące koloru bluzy oraz włosów tłumaczyć należy warunkami oświetlenia miejsca zdarzenia. Natomiast – analizując zdjęcie oskarżonego – uznać trzeba, że oczy P. T. nie mają wyrazistego koloru niebieskiego, toteż możliwe było określenie ich jako zielone. Nadto, skoro pokrzywdzonemu okazano tablicę poglądową ze zdjęciami w skali szarości, to nie mógł on zostać w ten sposób poddany sugestii co do koloru oczu.

Trafnie /punkt 1.d)/ obrońca zwróciła uwagę na wątpliwości dotyczące czynności okazania. Pokrzywdzony i jego matka na rozprawie wskazali, że policjanci przyjechali ze zdjęciami do ich miejsca zamieszkania. A. R. dodała (k. 335), że nic nie wie o okazaniu na komisariacie. Analizując ten zarzut zauważyć należało, że protokół sporządzony jest komputerowo (a nie pismem odręcznym), co rzeczywiście prowadzić może do wniosku, że czynność odbyła się w jednostce Policji. Jednak zauważyć też trzeba, iż protokół nosi datę 15.09.2023r. Tego też dnia odbyło się drugie przesłuchanie pokrzywdzonego (to z udziałem biegłego). Nie będzie zatem dowolny wniosek, że funkcjonariusze z tablicą pogładową udali się do mieszkania pokrzywdzonego i tak okazali mu zdjęcia, a protokół został sporządzony później, równoległe z protokołem zasadniczego przesłuchania. Ta rozbieżność nie dyskwalifikuje wyniku czynności, gdy dodatkowo zważyć, iż G. R. rozpoznał oskarżonego z całą stanowczością i rozpoznanie podtrzymał na rozprawie.

Zarzut z punktu 1.e) dotyczy notatki urzędowej sporządzonej przez st. sierż. K. L. dnia 14.09.2022r. (k. 40). Wyżej już wyjaśniono, że przekazanie funkcjonariuszowi większego zasobu informacji (w tym o dwóch miejscach zdarzenia) jedynie uwiarygadniało pokrzywdzonego.

W kontekście punktu 1.h): P. T. wyjaśniał o innych osobach bezdomnych przebywającym na terenie ogródków działkowych przy ul. (...), toteż treść notatki st. post. B. K. oraz złożonych zeznań koresponduje z wersją oskarżonego

o innych osobach. Funkcjonariusz mógł zatem przeprowadzić z nimi rozmowę i po niej dokonać typowania sprawcy. Oczywiście rozmówcy najpewniej nie podali policjantowi imienia i nazwiska oskarżonego (co najwyżej ksywkę, pod którą był znany). Zatem nadinterpretacją jest, że imię i nazwisko zostało podane. To zostało ustalone przez funkcjonariuszy w inny sposób. obrońca nie składała wniosku o przesłuchanie informatorów policjanta.

W aspekcie zasadności zarzutu z punktu 1.g) uznać należało, iż Sąd Okręgowy zasadnie – z odwołaniem się do kryteriów oceny dowodów wynikających z art. 7 kpk – odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i uznał, że wersja przedstawiona przez P. T. przede wszystkim w postępowaniu sądowym stanowi wyraz przyjętej przez niego linii obrony. P. T. w postępowaniu przygotowawczym wyjaśniał dwukrotnie: po przedstawieniu mu zarzutów (k. 79-80) oraz w toku posiedzenia sądowego (k. 92). Podczas żadnej z tych czynności nie ujawnił, że telefon komórkowy ujawniony przez policjantów na działce, na której przebywał pochodził od obywatela Ukrainy, który zaproponował jego sprzedaż. Nie sposób racjonalnie przyjąć, że oskarżony (obeznany przecież z postępowaniem karnym z uwagi na wcześniejszą karalność) stojąc pod zarzutem dokonania zbrodni rozboju obawiałby się ujawnienia przyjęcia telefonu komórkowego od nieznanej osoby, co ewentualnie narażałoby go na odpowiedzialność karną za znacznie łagodniej zagrożone paserstwo. Wprawdzie oskarżony tę wersję starał się lansować już w piśmie z dnia

9.11.2022r. (k. 194b), ale nie zmienia to wyżej przedstawionego stanowiska. Trzeba zauważyć, że wyjaśnienia na rozprawie w dniu 31.01.2023r. oskarżony złożył już po zapoznaniu się z całością akt. Nie może przeto dziwić, że był w stanie dostosować fakt znalezienia telefonu zapakowanego w folię pod śmieciami ze swoją wersją o tym, że rzekomo przypadkowo poznany W. opuścił altankę w tym kierunku celem załatwienia potrzeby fizjologicznej (ergo to W. ukrył tam aparat, a nie oskarżony zabrał go pokrzywdzonemu). Oskarżony nie odpowiada jednak na pytanie, dlaczego ów W. miałby ukrywać tam aparat, który wcześniej spieniężył. Natomiast interes w ukryciu telefonu miał oskarżony, zwłaszcza po porannej wizycie funkcjonariuszy (kiedy jeszcze nie został zatrzymany). Nic nie wskazuje, by przez zatrzymaniem oskarżony znajdował się w ciągu alkoholowym lub narkotycznym i z tego powodu zapomniał wyjaśnić o Ukraińcu. Nie było przecież przeszkód do przeprowadzenia czynności z udziałem P. T..

Zgodzić się należało z wywodem apelacji, że głównym dowodem, na podstawie którego przepisano P. T. dokonanie zarzuconego czynu były zeznania pokrzywdzonego G. R., w tym złożone podczas czynności okazania. Za daleko idzie jednak skarżąca spekulując, że P. T. został kozłem ofiarnym, a pokrzywdzony zeznawał pod wpływem sugestii.

Skarżąca formułując rozbudowany zarzut obraży przepisów postępowania, to jest art. 7 kpk nie zdołała wykazać, że sąd meriti nieobiektywnie i niewłaściwie ocenił zebrany materiał dowodowy. Przekonanie o

wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jeżeli poprzedza je ujawnienie w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), stanowi ono wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie art. 424 § 1 pkt 1) kpk - właściwie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyrok SA w Warszawie z dnia 14.02.2023r., II AKa 529/22, Lex nr 3522440). Zarazem aby zarzut naruszenia art. 7 kpk okazał się trafny, wymaga wykazania wad w ocenie konkretnych dowodów (wyrok tego Sądu z dnia 30.12.2022r., II AKa 293/22, Lex nr 3510437).

W świetle powyższych rozważań nie mógł zostać uwzględniony również zarzut obrazy przepisów postępowania poprzez niezastosowanie art. 5 § 2 kpk. Bowiem jeżeli skarżący zarzuca wadliwą ocenę dowodów ujawnionych w sprawie, to nielogiczne jest podnoszenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk. Naruszenie zasady in dubio pro reo ma wszak miejsce wtedy, gdy sąd prawidłowo ocenił zebrane w sprawie dowody, ale ujawnione wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, wbrew kierunkowi wymienionej zasady (jeden z wielu: wyrok SA w Warszawie z dnia 24.03.2023r., II AKa 287/22, Lex nr 3599262).

<p>Przepisy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk mają charakter rozłączny. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny, kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7 kpk, to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 kpk może nastąpić, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości (postanowienie SN z dnia 14.12.2022r., IV KK 497/22, Lex nr 497/22).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>apelacja obrońcy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - [główny] o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu, - [alternatywny] o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, - [domyślny] o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przypisanie oskarżonemu jednego przestępstwa i złagodzenia kary 	<p># zasadny</p> <p># zasadny wniosek domyślny</p> <p># niezasadny wniosek główny oraz alternatywny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>powody zasadności, niezasadności lub częściowej zasadności wniosków wynikają z rozważań poświęconych zasadności zarzutów. Jako wniosek domyślny sąd odwoławczy przyjął – niewyrażony wprost, ale dający się jednoznacznie odczytać z zarzutów dotyczących obrazy prawa</p>		

materialnego i wymiaru kary –
wniosek o zmianę wyroku poprzez
przypisanie oskarżonemu jednego
przestępstwa oraz złagodzenie kary.

**4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

I.4.

punkt I.4. wyroku Sądu Apelacyjnego: zmiana rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IX. (dziewiątym) Sądu Okręgowego w ten sposób, że na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych, a wydatkami poniesionymi w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji obciążono Skarb Państwa.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Mimo braku sformułowanego wprost zarzutu dotyczącego rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IX. wyroku Sądu Okręgowego, w którym na oskarżonego nałożono obowiązek uiszczenia opłaty od kary pozbawienia wolności i zwrotu części wydatków – sąd odwoławczy uznał (z uwagi na sytuację majątkową P. T.: brak majątku, regularnych dochodów, bezdomność oraz charakter wymierzonej kary) za celową korektę wyroku sądu I instancji i zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych z jednoczesnym obciążeniem Skarbu Państwa wydatkami poniesionymi w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji. Wysokość wydatków, z uwagi na koszty opinii biegłych była znaczna i nie sposób było oczekiwać, że P. T. przebywając w zakładzie karnym będzie w stanie uiścić nawet 2.600,00 zł, względnie – że będzie można skutecznie przeprowadzić egzekucję tej kwoty.

5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
I.1.-3.; II.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>I. zmiana zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. uchylono rozstrzygnięcie z punktu III. (trzeciego) o karze łącznej pozbawienia wolności, 2. uchylono rozstrzygnięcie z punktu IV. (czwartego) o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary łącznej, 3. odnośnie rozstrzygnięć zawartych w jego punktach I. i II. (pierwszym i drugim) oskarżonego P. T. w ramach czynów zarzuconych mu w punktach 1. i 2. (pierwszym i drugim) aktu oskarżenia uznano za winnego tego, że dnia 13 września 2022r. w W. w pobliżu Dworca PKP W. dokonał rozboju na osobie G. R. w ten sposób, że posłużony się nożem poprzez przystawienie go pokrzywdzonemu do szyi i grożąc w ten sposób użyciem przemocy zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) z kartą sim o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.600,00 zł, czym działał na jego szkodę, a bezpośrednio po tym w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy uderzając G. R. podłużnym kawałkiem drewna po różnych częściach ciała, bijąc pięściami po twarzy i kopiąc spowodował uraz głowy i uraz nadgarstka lewego, skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni, to jest przestępstwa z art. 280 § 2 kk, za który na podstawie tego przepisu skazał go oraz wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności; <p>II. utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałej części</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	

wyjaśniono powyżej	
--------------------	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	na poczet kary 5 lat pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego od dnia 16 września 2022r. (data zatrzymania) do dnia 29 listopada 2023r. (data wyrokowania przez sąd odwoławczy)	

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	w postępowaniu odwoławczym oskarżony oraz oskarżyciel posiłkowy byli reprezentowani przez – odpowiednio – obrońcę i pełnomocnika wyznaczonych z urzędu.	Wobec wyroków Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z ustawą zasadniczą przepisów różnicujących wynagrodzenie profesjonalnych pełnomocników w zależności od tego, czy pomoc prawną świadczą na podstawie umowy, czy z urzędu (np. wyrok TK z dnia 20.12.2022r., SK 78/21, Dz. U. z 2022 roku, poz. 2790) podstawą przyznania wynagrodzenia był § 11 ust. 2 pkt 5) i § 15 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1964 ze zm.). Zarazem przepisy tego aktu prawnego nie przewidują podwyższenia wynagrodzenia o stawkę podatku od towarów i usług.

V.	z uwagi na sytuację majątkową P. T. został zwolniony od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze; wydatkami w nim poniesionymi obciążono Skarb Państwa (art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk).
----	--

7. PODPISY
Przemysław Filipkowski Sławomir Machnio Piotr Maksymowicz

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	<u>alternatywnie co do kary</u>		
#	alternatywnie co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nie-	

	<i>słusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	<i>uchylenie</i>	# <i><u>alternatywnie zmiana</u></i>